

CONTE DE LA BLANCANEU

NARRADORA 1: En un país molt i molt llunyà, vivia una bonica princesa de pell blanca i suau anomenada Blancaneu

NARRADORA 2: Para para (pausa) No, m'agrada

NARRADORA 1: El què?

NARRADORA 2: La Blancaneu, no m'agrada, totes les princeses son iguals

NARRADORA 1: Com la vols?

NARRADORA 2: Baixeta, amb el cabell curt, estries, aficionada al tir amb arc i a montar a cavall

NARRADORA 1: Vale, doncs (rasca la gola) En un país molt i molt llunyà, vivia una bonica princesa, baixeta, amb el cabell curt, estries, aficionada al tir amb arc i a montar a cavall, anomenada Blancaneu. Ella, tenia una madrastra, la Reina, molt vanitosa.

NARRADORA 2: Meh...

NARRADORA 1: Què passa ara?

NARRADORA 2: Cal que sigui una dona la que espatlla la vida d'una altra dona?

NARRADORA 1: Mmm... No, qui vols que sigui?

NARRADORA 2: Un bisbe

NARRADORA 1: Doncs el bisbe preguntava al seu mirall màgic:

NARRADORA 2: Un mirall?! Una mica típic no?

NARRADORA 1: Llavors, què proposes?

NARRADORA 2: Un bàcul

NARRADORA 1: Doncs el bisbe preguntava al seu (pausa) bàcul màgic:

BISBE: Baculet, baculet, digues, qui pot posar en perill el meu poder absolut?

NARRADORA 1: I el bàcul contestava:

BÀCUL: Oh Bisbe, ningú es capaç de fer-ho.

NARRADORA 1: I varen anar passant els anys. Un dia el bisbe preguntà, com sempre, al seu Bàcul màgic:

BISBE: Baculet, baculet, digues, qui pot posar en perill el meu poder absolut?

NARRADORA 1: Però aquesta vegada el Bàcul va contestar:

BÀCUL: La persona que ho pot aconseguir és Blancaneu.

BISBE: Batua l'olla, maleïda...

NARRADORA 1: El Bisbe, ple d'ira i d'enveja, va buscar un caçador i li ordenà:

BISBE: Emporta't Blancaneu al bosc, mata-la i com a prova d'haver realitzat el meu encàrrec, porta'm en aquest cofre els seus ovaris.

NARRADORA 2: Ara bé, el que no sabia el bisbe era que la Blancaneu era la millor del regne en tir amb arc. Així que quan el caçador la va trobar, no va gosar ni fer un pas endavant, amenaçat per la seva punteria amb cada fletxa que llançava.

NARRADORA 1: Sí, i llavors va decidir substituir els ovaris de Blancaneu per uns de senglar. Va tornar al palau del bisbe i li digué:

CAÇADOR: Aquí té els ovaris de Blancaneu

NARRADORA 1: Al que el bisbe repongué

BISBE: Verge Maria, perfí!

NARRADORA 1: Blancaneu mentrestant va anar caminant pel bosc tota la nit, fins que, a trenc d'alba, va arribar a una clariana del bosc i hi va descobrir una casa preciosa. Va entrar-hi sense dubtar-ho. Els mobles eren petitíssims i, damunt la taula, hi havia set platets i set coberts diminuts. Va pujar a una habitació, que estava ocupada per set llitets. La Blancaneu, esgotada després de caminar tota la nit pel bosc, va ajuntar tots els llitets, s'hi va estirar i en un moment es va quedar adormida. A la tarda, van arribar els propietaris de la casa, set nans que treballaven en unes mines

NARRADORA 2: Beh, no em convenç

NARRADORA 1: Perquè?

NARRADORA 2: Perquè prefereixo que treballin netejant cases i cuidant gent gran.

NARRADORA 1: I això?

NARRADORA 2: Les feienes aquestes també poden estar fetes per homes, ells n'estan plenament capacitats.

NARRADORA 1: Cert! Així doncs, en descobrir a Blancaneu, els set nans van quedar bocabadats amb la seva presència.

NAN 1: Llamps i trons, quin ensurt, es pot saber qui és aquesta noia!

NARRADORA 1: Llavors, ella es va despertar i els va explicar la seva història. Els nans li van suplicar que es quedés amb ells i així pogués fer les feines de casa mentres ells treballaven i Blancaneu ho va acceptar.

NARRADORA 2: Ni de broma! De cap manera la Blancaneu es queda a casa rentant plats i escombrant! El que va fer va ser distribuir les tasques de la casa entre vuit i cadascú en tenia assignada una, que l'havia de fer abans de sortir de casa o al tornar-hi.

NARRADORA 1: Sí, molt millor així la veritat! (Pausa) Mentrestant, a palau, el Bisbe va tornar a preguntar al bàcul:

BISBE: Baculet, baculet, qui pot posar en perill el meu poder absolut?

BÀCUL: Segueix sent Blancaneu, que ara viu al bosc, a casa dels nans.

NARRADORA 1: Furiós el Bisbe es va disfressar de polític i va dirigir-se cap a la caseta del bosc.

Blancaneu, mentre els nans treballaven, estava construint-se un tamburet a la seva mida per seure a la taula del menjador. El Bisbe disfressat de polític, va oferir a la noia una poma enverinada i quan aquesta li clavà la primera mossegada, va caure desmaiada.

NARRADORA 2: Així, sense més, apareix un polític oferint-li una poma perfecta, quan realment és tòxica, i ella la mossega sense qüestionar-li res no? Ho sento però no podem deixar que la Blancaneu sigui així s'ingenua. Deixa'm continuar la història.

NARRADORA 1: Fes fes!

NARRADORA 2: Quan el Bisbe, disfressat de polític, va oferir la poma enverinada a Blancaneu, ella va veure les mentides als seus ulls i va rebutjar la poma sense dubtar ni un moment.

BLANCANEU: I un bè negre em menjo jo aquesta poma! Abans mossega-la tu!

NARRADORA 2: Llavors, el Bisbe enfurismat va començar a atacar la Blancaneu utilitzant els seus poders episcopals màgics. Aquella lluita no era justa, Blancaneu no tenia en ma cap arma i el Bisbe les tenia totes. En un moment donat Blancaneu va ensopegar amb una pedra i al caure es va quedar inconscient. El Bisbe pensant que havia mort marxà del bosc abans que algú el pogués veure.

Ja de nit, quan els nans tornaven cap a casa seva van trobar a Blancaneu estirada a terra, pàl·lida i quieta.

NAN 1: La mare del tano però què ha passat aquí? Blancaneeeeu!!!

NARRADORA 1: Com que van creure que havia mort, li van construir una urna de cristall perquè tots els animals del bosc es poguessin acomiadar d'ella.

En aquell moment, va aparèixer un príncep muntat sobre un majestuós cavall i, només contemplar Blancaneu, va quedar enamorat d'aquella noia. Va voler acomiadar-se'n besant-la.

NARRADORA 2: Però de què va? D'on surt aquest? Perquè fa un petó a una noia inconscient? no la toquis tros d'ase que està in-con-ci-ent! Em permetes seguir?

NARRADORA 1: Sí, sí

NARRADORA 2: En aquell moment, va aparèixer un príncep muntat sobre un majestuós cavall i, només contemplar Blancaneu, va quedar enamorat d'aquella noia. Va voler acomiadar-se'n besant-la. Abans que els seus llavis la toquessin Blancaneu es va despertar i d'una bufetada va girar la cara del príncep.

Amb tot el sarau que hi havia els nans van sortir de la caseta i van veure com Blancaneu ja estava desperta i van anar corrent a abraçar-la. Ella els hi va explicar el que li havia passat amb el príncep i els nans van dir:

NAN 2: Molt bé Blancaneu clar que sí, com gosa besar-te sense el teu consentiment, aquest home no hi entén de respecte.

NARRADORA 2: En aquell moment es van moure uns arbustos que hi havien davant la casa dels nans, en va sortir una dona, era la madrastra de Blancaneu, que portava buscant-la desde que el Bisbe l'havia obligat a fugir. Aquella dona era bondat absoluta havia fet de mare a la Blancaneu quan la seva mare havia mort a causa d'una forta malaltia i li havia ensenyat a montar a cavall.

MADRASTRA: Blancaneu! Porto molt temps buscan-te, que bé que estiguis sana i estalvia, pensava que el Bisbe ja hauria acabat amb tu!

BLANCANEU: No dona no, l'únic que ha conseguit fins ara és que ensopegui amb una pedra. Per cert, ja va sent hora que li plantem cara a aquest pocavergonya no?

NARRADORA 2: Dit i fet, el dia següent, Blancaneu, els set nans i la madrastra es van presentar al palau del Bisbe i amb l'ajuda del poblat van aconseguir treure-li el seu estimat poder absolut i establir una democràcia igualitaria i respectuosa retornant així la felicitat als habitants. I conte contat conte acabat. Què us ha semblat?

Molt bé!

Molt millor així...